

Zbiór raportów naukowych Nauka w świecie współczesnym

29.05.2018 - 31.05.2018

УДК 37+ 082

ББК 94

Z 40

Wydawca: Sp. z o.o. «Diamond trading tour»

Druk i oprawa: Sp. z o.o. «Diamond trading tour»

Adres wydawcy i redakcji: Warszawa, ul. Wyszogrodzka, 16
e-mail: info@conferenc.pl

Cena (zł.): bezpłatnie

Zbiór raportów naukowych.

Z 40 Zbiór raportów naukowych. „Nauka w świecie współczesnym. (29.05.2013 - 31.05.2013) - Łódź: Wydawca: Sp. z o.o. «Diamond trading tour», 2013. - 148 str.
ISBN:978-83-63620-01-1 (t.3/2)

Zbiór raportów naukowych. Wykonane na materiałach Międzynarodowej Naukowo-Praktycznej Konferencji 29.05.2013 - 31.05.2013 roku. Łódź.
Część 3/2.

УДК 37+ 082

ББК 94

Wszelkie prawa zastrzeżone.

Powielanie i kopiowanie materiałów bez zgody autora zakazany.

Wszelkie prawa do materiałów konferencji należą do ich autorów.

Pisownia oryginalna jest zachowana.

Wszelkie prawa do materiałów w formie elektronicznej opublikowanych w zbiorach należą Sp. z o.o. «Diamond trading tour».

Obowiązkowa odniesienia do zbioru.

ISBN: 978-83-63620-01-1 (t.3/2)

"Diamond trading tour" ©

SPIS /СОДЕРЖАНИЕ

SEKCIJA 13. PEDAGOGIKA. (ПЕДАГОГИЧЕСКИЕ НАУКИ)

ТОМ - 2

1. Куцин О. Т.	5
ПЕДАГОГІКА СПІВРОБІТНИЦТВА.	
2. Нечипоренко К.С.	8
ОСОБЛИВОСТІ ВПЛИВУ СОЦІАЛЬНО ЗНАЧУЩОЇ ГРУПОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА КОРЕКЦІЮ І РОЗВИТОК АДЕКВАТНОЇ САМООЦІНКИ ДЕПРИВОВАНИХ БАТЬКАМИ ПІДЛІТКІВ В ІНТЕРНАТНИХ ЗАКЛАДАХ	
3. Сегеда Н.А.	16
БЕЗПЕРЕРВНА ПРОФЕСІЙНА ОСВІТА ВИКЛАДАЧА У ВИМІРАХ ПЕДЕВТОЛОГІЇ	
4. Краєвська О. Д.	19
ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ МЕНЕДЖЕРІВ В КОНТЕКСТІ ЗНАКОВО-СИМВОЛІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	
5. Стефанич М.Г.	26
СПЕЦИФИКА ИСПОЛЬЗОВАНИЯ КОНЦЕПТОСФЕРЫ «ЧЕЛОВЕК» В СЕТИ ИНТЕРНЕТ	
6. Ядгарова Н.К., Маријева А.О.	28
ОЦЕНКА УЧЕБНЫХ ДОСТИЖЕНИЙ УЧАЩИХСЯ КАК ОДИН ИЗ КРИТЕРИЕВ ПРОФЕССИОНАЛИЗМА УЧИТЕЛЯ	
7. Бабкова О.О.	32
ВИМІРЮВАННЯ НАВЧАЛЬНИХ ДОСЯГНЕНЬ УЧНІВ ЯК КОМПОНЕНТ ОЦІНЮВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВЧИТЕЛЯ	
8. Максименко Н.	35
ВЗАЄМОДІЯ УЧАСНИКІВ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОГО ПРОЦЕСУ ЯК ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА	
9. Паршук С. М.	39
ФОРМУВАННЯ ЦІННИСНОГО СТАВЛЕННЯ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ ДО ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	
10. Таран І.Б.	43
ФОРМИРОВАНИЕ У ДОШКОЛЬНИКОВ 5 – 6 ЛЕТ ЭЛЕМЕНТАРНЫХ МАТЕМАТИЧЕСКИХ ПРЕДСТАВЛЕНИЙ С ПОМОЩЬЮ ИНФОРМАЦИОННО - КОММУНИКАЦИОННЫХ ТЕХНОЛОГИЙ	
11. Мовчан Н.О., Кулакевич О.А.	45
РОЗВИТОК ЕКОЛОГІЧНОГО МИСЛЕННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ШЛЯХОМ ОСВОЄННЯ ТВОРІВ УКРАЇНСЬКОГО ФОЛЬКЛОРНОГО МИСТЕЦТВА	
12. Власенко Е. А., Кулакевич О.А.	47
ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ МУЗИЧНО-СЛУХОВИХ УЯВЛЕНЬ У ШКОЛЯРІВ	
13. Самсонова О.О.	49
ПРОФЕСІЙНИЙ САМОРОЗВИТОК ВИХОВАТЕЛЯ ДОШКІЛЬНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ ЯК ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА	
14. Мищик Л.И.	52
СОЦИАЛЬНО-ПЕДАГОГИЧЕСКАЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ В УСЛОВИЯХ	

Сегеда Н.А.

Доцент, доктор педагогічних наук, Мелітопольський державний педагогічний університет імені Богдана Хмельницького

БЕЗПЕРЕРВНА ПРОФЕСІЙНА ОСВІТА ВИКЛАДАЧА У ВИМІРАХ ПЕДЕВТОЛОГІЇ

Теоретичні ідеї про педевтологію як освітній супровід професійного розвитку людини у сучасному соціально-гуманітарному знанні представлені у психології, соціальній економіці, акмеології, праксеології, деонтології, антропології та інших науках, до предмету яких входять питання відношень у системі людини й культурно-освітнього простору. В різних науках висвітлюються певні аспекти професійного розвитку людини в педагогічній професії, що вказує як на варіативність ракурсів вивчення освітніх технологій для соціокультурного забезпечення відповідних процесів, так і на назрілу потребу оновлення теоретичного обґрунтування тих інноваційних тенденцій, що відбувається у культурно-освітньому просторі викладача протягом професійного життя.

Педагогічна професія – соціальний механізм, створений суспільством для забезпечення потреби у прямому і цілеспрямованому передаванні соціального досвіду від старших поколінь молодшим. У сучасних особистісно-орієнтованих концепціях професійної діяльності педагога, окрім загальних норм, викладених у законодавчих документах, прийнятих у змісті педагогічної підготовки на етапі професіоналізації, створюються взірцеві норми, які персоніфікуються у специфічних детермінованих внутрішньою самістю феноменах. Попри надзвичайну увагу науковців до особистісних ознак еталонних професійних норм майбутнього вчителя, педагогічна кваліфікація сьогодні залишається недостатньо орієнтована на досягнення цілісності професійної індивідуальності і фахової майстерності педагога. Професія педагога за своїм соціокультурним призначенням вже встановлює аксіологічні орієнтири для людини, котра її обрала, проте вимагає актуалізації людинотворча сутність її діяльнісних контекстів, що опановуються в процесі безперервної професійної освіти.

Діяльність людини в царині педагогічної професії має виявляти свою відданість до її гуманітарно-гуманістичного смислу, історично закладеного у педевтології – науці, в якій питання педагогічної діяльності розглядаються крізь ціннісні смисли соціально-культурної місії педагога. Проблема професійного розвитку педагога є предметом педевтології – науки, яка була започаткована в 1912 р. поляком Я. Давидом з метою вивчення питань педагогічної професії на засадах соціальної педагогіки. Спираючись на аналіз історичної педагогічної спадщини щодо наукової рефлексії професіогенезу в педагогічній професії, можна зазначити, що у минулому столітті цей науково-теоретичний напрямок певною мірою дезактуалізувався. Сьогодні ж надзвичайно важливим є вивчення теорії і методики освітнього супроводу професіогенезу педагога, що на нашу думку, постає предметом педевтології.

Освіта – обов'язковий елемент професійної діяльності, який визначає еволюційне буття останньої як системного елемента еволюції культури. Специфіка дидактичного контексту безперервної професійної освіти викладача зумовлюється не механічним рухом особистості освітніми щаблями, а гармонійним циклічним оновленням стадії розвитку якості людини на кожному з освітніх етапів розвитку особистості у педагогічній реальності. Безперервна педагогічна освіта викладача вищої школи є сукупністю цілеспрямованих зовнішніх і внутрішніх (об'єктивно і суб'єктивно вироблених) стратегій інформаційно-змістового забезпечення професійного зростання, які реалізуються в освітній реальності університету.

Ми пропонуємо розглядати безперервну педагогічну освіту як складноорганізовану систему, функціонування якої ставить окремі напрями для вивчення у педевтології. Адже, з позицій людиномірності безперервна педагогічна освіта детермінована особистісним смислом культуротворчих змін у професії та об'єктивується як континуум самоорганізації індивідуально-професійного ресурсу викладача шляхом “освіти крізь життя”.

Безперервна професійна освіта викладача функціонує як синергія різноманітних форм переробки інформації в особистісне педагогічне знання, нелінійний полілог суб'єкта і об'єкта, суб'єктів у взаємооновлювальній співдії, що вимагає здатності одного створювати педагогічну інформацію, а іншого – її сприймати і творчо інтерпретувати, спонукаючи до самотворення. Ця освітня діяльність континууму учіння відбувається в інституційно-налізований формальний (здобуття наукової кваліфікації в аспірантурі і докторантурі, курси підвищення кваліфікації, стажування, що закріплюється сертифікацією, тобто післядипломна освіта) та неінституційно-налізований неформальний спосіб з акцентом на творчому розгортанні власного фахового і педагогічного потенціалу у реальності професійного середовища (інноваційні форми освіти у процесі еволюції буття педагогічної професії, що не закріплені сертифікацією, але мають культурний продукт, тобто постдипломна освіта). Післядипломна освіта – це освіта, що відбувається через деякий час, пізніше за отримання документа, який засвідчує досягнення певних норм у якійсь галузі. У педагогічній теорії професійного розвитку таке розуміння післядипломної освіти має вказувати на часові відношення; висловлювання “післявузівська освіта” – на об'єктні відношення; “післяпрофесійна” освіта – на просторові відношення.

У контексті культурологічної парадигми “пост” вказує на सबічні процеси, які відбуваються з викладачем музичного мистецтва на перехідних етапах між соціально-

Наука в світі сучасності

культурними актами наукового, науково-педагогічного, художнього, педагогічного визнання, у вигляді фіксованого досягнення (яке у нас має умовну назву диплом). Завдяки тлумаченню "пост" як процесу повернення до аналізу минулого, набутого з позицій визначення ресурсного стану досвіду постдипломна освіта визначається як індивідуальна й особистісно орієнтована технологія подолання суперечності між закладеними в особистісно-професійному досвіді й професійній культурі межами функціональних норм, кваліфікації і природною потребою людини виходу за них у процесі професійної діяльності.

Постдипломна освіта є елементом трудової діяльності вже дипломованого, визнаного фахівця, яка забезпечує йому професійне зростання через високе професійне самоусвідомлення, самоідентифікацію як особистості свого місця і ролі у суспільстві, професії, актуалізацію пізнавальної активності і потреби у безперервній самоосвіті, творчому самовдосконаленні, проектуванні свого професійного і життєвого шляху та набуття професійного покликання. Постдипломна освіта викладача в особистісній конотації є систематизованою сукупністю структурованих особистісних засобів професійного зростання, що ґрунтується на саморефлексії професійно-педагогічної якості і відповідній самоорганізації індивідуально-професійного ресурсу. Постдипломна освіта може розглядатись і як особистісний освітній простір, що виступає системно-функціональним елементом-чинником безперервної педагогічної освіти з варіативним змістом (визначеним "персоніфікованим досвідом" кваліфікаційної біографії). Зміст постдипломної освіти у культурологічній парадигмі визначається діяльністю з постійною рефлексією об'єктивного і суб'єктивного знання про педагогіку, критичного осмислення фахової інформації, яка ще не оформлена у педагогічне знання і потребує метакогнітивного досвіду для переведення її у форми культурних фактів.

Таким чином, продуктом функціонування розглянутих форм безперервної педагогічної освіти є цілісне оновлення професійно-педагогічної якості особистості викладача, що виявляється у культурному зростанні, особистісно-професійній зрілості, гуманітарній культурі, професійному покликанні, культурі педагогічної творчості – тих критеріях, що виступають суб'єктивним і об'єктивним маркером людиномірності педевтологічного супроводу педагогічного професіогенезу.

Краєвська О. Д.

Аспірант кафедри загальнотехнічних дисциплін та професійної освіти
Вінницького національного аграрного університету

ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ МЕНЕДЖЕРІВ В КОНТЕКСТІ ЗНАКОВО-СИМВОЛІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Постановка проблеми.

Уже досить тривалий час, комунікативна компетентність фахівців різних профілів є предметом інтересу та дослідження вітчизняних та іноземних педагогів-дослідників.

В Україні комунікативній компетентності присвятили свої дослідження Бутенко Т. О., Данченко Г. В., Жирун О. А., Касаткіна О. В., Макаренко С. С., Назаренко В. О., Назаренко Н. С., Проворова Є. М., Тимофієва М. П., Хом'як А. П., Червко В. П. та ін. Закордоном питанням комунікативної компетентності та підготовки займаються Сандра Савініон, Констант Ленг, Амін Карімнія, Шахрам Зеїд, Міхаель Канал та ін.

Важливість високого рівня комунікативної компетентності менеджерів не викликає сумніву. Сучасні менеджери витрачають до 90% робочого часу на комунікацію з підлеглими, керівництвом, клієнтами, іноземними та вітчизняними партнерами і т.д. [1].

В той же час, практична комунікативна підготовка даних фахівців має суттєві вади, що, призводять до невисокого загального рівня комунікативної компетентності. Найбільшою проблемою комунікативної підготовки майбутніх менеджерів, на нашу думку, є відсутність інтегрованого підходу до здійснення комунікативної підготовки в умовах вивчення різних структурних компонентів комунікативної діяльності в курсах різних навчальних предметів. Таким чином, попри важливу роль ефективної комунікації в діловому житті майбутніх менеджерів, їх підготовка до комунікативної діяльності відбувається фрагментарно, неузгоджено, непослідовно. Рівень сформованості усіх компонентів складної структури комунікативної компетентності даних фахівців невизначається ні на початку, ні при закінченні професійної підготовки, залишаючи відкритим питання про загальну підготовленість усіх випускників та кожного зокрема до здійснення професійної комунікативної діяльності. Зрозуміло, що даний стан справ потрібно терміново змінювати.

Першим необхідним кроком на шляху оптимізації та модернізації комунікативної підготовки майбутніх менеджерів у ВНЗ відповідно до розгалуженої структури сучасної комунікативної діяльності, на нашу думку, повинен стати перегляд навчальних планів підготовки майбутніх менеджерів з метою пошуку та заповнення прогалин у комунікативній підготовці даних фахівців та посилення міжпредметних зв'язків.

Однією з прогалин у підготовці майбутніх менеджерів до професійної комунікативної діяльності є відсутність цілеспрямованої підготовки до знаково-символічної комунікативної діяльності як складової загальної комунікативної